

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

EDEMOST s.r.o.

se sídlem Štítného 388/18, Praha 3

zastoupený JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M.,

advokátem se sídlem Klimentská 1216/46, Praha

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství

se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 02. 2020, č. j. 5959/20/5300-22444-707622

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 16. 4. 2020 domáhá zrušení ve výroku uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný potvrdil dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) za zdaňovací období duben 2013 až srpen 2013, říjen 2013 až prosinec 2013 a únor 2014 až prosinec 2014, kterými za jednotlivý období žalobkyni doměřil daň a uložil povinnost zaplatit penále.
2. Správce daně po provedené daňové kontrole ohledně DPH za zdaňovací období dubna 2013 až června 2015 dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala za období duben 2013 až srpen 2013, říjen 2013 až prosinec 2013 a únor 2014 až prosinec 2014 oprávněnost nároku na odpočet daně v souladu s ust. § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rozhodnou dobu (dále jen „zákon o DPH“), neboť ani po výzvách správce daně nepředložila žádné doklady prokazující její nárok na odpočet daně.
3. Městský soud v Praze rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 12. října 2022, č. j. 8Af 19/2020 – 116, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu správního řízení spočívající v nevyzvání žalobkyně k předložení daňového dokladu ze dne 12. 2. 2014 (vystaveného společností SAMOHÝL AUTO a.s.). K stížnosti žalovaného byl rozsudek městského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. listopadu 2023, č. j. 6 Afs 268/2022 – 42, jelikož NSS dospěl k závěru, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem a žádnou vadu řízení nepředstavuje.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně v žalobě uvedla, že ze strany žalovaného došlo k celé řadě řetězcích se pochybení, jež ve svém důsledku vedly k nezákonným rozhodnutím.
5. Žalobkyně předně namítla, že jediný důvod k doměření daňové povinnosti je ten, že se žalovaný domnívá, že **je žalobkyně vědomým daňovým podvodníkem**, aniž by toto doložil a prokázal. Tomu se po celou dobu snaží vyhnout a tvrdí, že přenesl důkazní břemeno na žalobkyni. Žalovaný dává žalobkyni k tíži i to, co žalobkyně sama netvrdí. Co se týče stanovení daně, správce daně vycházel z údajného podvodu na DPH v řetězci dodávek reklamních kampaní mezi společnostmi GARDIAN INVESTMENT s.r.o., IČO: 014 99 017, se sídlem Botanická 606/24, Veverí, 602 00 Brno (dále jen „GARDIAN“), stěžovatelem a společností TONDINO SE, IČO: 241 65 182, se sídlem Sokolská třída 966/22, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava (dále jen „TONDINO“). Žalovaný vycházel z nesprávného skutkového stavu, že v řetězci participovala i společnost EDECO coby mezičlánek mezi společnostmi GARDIAN a stěžovatelem.
6. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný **nevložil dokumenty, jež žalobkyně navrhovala** a jež jsou v držení žalovaného, a dále dokumenty orgánů státní správy, do spisu. Přesto žalovaný dává žalobkyni k tíži to, že tyto dokumenty, jež potvrzují žalobkyní tvrzená zdanitelná plnění, nedoložila. Žalovaný nepředvolal žádného ze svědků, jež žalobkyně navrhovala a ani to nijak nezduvodnil. Dokonce to žalovaný odmítl uvést i do protokolu dne 9. 1. 2019. Znemožňuje tak řádný průběh daňového řízení a znemožňuje žalobkyni konzumovat svá práva.
7. Po celou dobu je žalobkyně a rodina jejího jednatele vystavována bezprecedentní **šikaně** a tím je žalobkyni znemožňováno i podnikat. Dále místně příslušný správce daně územní pracoviště

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pro Prahu 3 uvedl žalobkyni v registru plátců DPH jako nespolehlivého ještě před tím, než bylo jeho rozhodnutí pravomocné.

8. Žalovaný též do dnešního dne nepřipustil jedinou stížnost a bez uvedení relevantních důvodů je zamítl. Dokonce **stížnost na postup, chování a podjatost zaměstnanců FS vyřizovali titíž lidé** a zkonstatovali, že stěžovat si na ně je nepřipustné. To svou nečinností schvaluje i OFŘ (žalovaný) jako nadřízený orgán dožádaného správce daně FS MSK v Ostravě, čímž poškodili žalobkyni a způsobili výhodu pro dotčené zaměstnance FS MSK.
9. Dále žalovaný odmítá námitky žalobkyně jako nedůvodné a dále pak tvrdí, že žalobkyně nenamítala proti rozhodnutí žalovaného. Jeho názory jsou tak **nepřezkoumatelné** a nekritizovatelné.

Rozhodnutí žalovaného vychází z mylných, lživých a vykonstruovaných tvrzení, a z toho důvodu je **nicotné**.

10. Žalovaný ignoruje svou základní funkci a to tu, že jeho hlavním úkolem je dbát na dodržování zákonů a daňového řádu, jako je např. to, že má zajistit v souladu s DŘ a ostatními předpisy **správné zjištění daňové povinnosti**. To se v tomto případě nestalo. Žalovaný ignoruje i zjištění prvostupňového správce daně Územní pracoviště pro Prahu 3, jenž zkonstatoval, že došlo k daňovému plnění tak, jak tvrdí žalobkyně a že nařizuje exekuci na společnost NHtools, s.r.o. (odběratel žalobkyně) jako na poddlužníka.
11. Dále ignoruje i další zjevné a prokázané náklady žalobkyně, jako jsou **poplatky** za vedení účtů u bank (ČSOB, UNICREDITBANK, KB), ... Pokud by žalobkyně nehradila poplatky u bank, nemohl by žalovaný exektovat finanční obnos z těchto účtů a také pokud by nehradila žalobkyně telekomunikační služby, nemohl by žalovaný doručit prostřednictvím datové schránky své nařízení, ani komunikovat s žalobkyní prostřednictvím telefonu nebo prostřednictvím mailové korespondence.
12. Žalovaný též záměrně ignoruje i fakt, že koneční příjemci služeb žalobkyně z opatrnosti zagarantovali a následně zcela uhradili veškerou možnou a v budoucnu doměřenou daňovou povinnost včetně veškerých sankcí. To znamená, že došlo ze strany žalobkyně a jejich odběratelů k **přeplatku na dani**, a ne jak tvrdí žalovaný, k nedoplatku. Toto bylo žalovanému před vydáním jeho rozhodnutí známo. Žalovaný neuvedl, v čem spatřuje údajný daňový nedoplatek, pouze se omezil na tvrzení, že k tomu došel. Mimo realitu je i to, že žalovaný tvrdí, že žalobkyně v letech 2013-2015 podnikala s nulovými náklady. To v ČR nelze, o čemž svědčí rozhodnutí soudů ČR.
13. Žalobkyně dále brojila proti postupu žalovaného při vydávání **zajišťovacích příkazů** a proti prohlášení žalobkyně za nespolehlivého plátce.
14. V doplnění žaloby ze dne 23. 6. 2021 žalobkyně rozvedla svou hlavní žalobní námitku, kterou brojí proti zatajení podstatné části spisového materiálu žalovaným, v důsledku čehož mohl žalovaný učinit závěr o tom, že žalobkyně neunesla své primární důkazní břemeno (předložení daňových dokladů). Daňové doklady byly totiž obsahem zabavené části účetních dokumentů žalobkyně, přičemž nebyly správcem daně zařazeny do spisu, ani nebyly žalobkyni vráceny. Správce daně tak zbavil žalobkyni možnosti unést své důkazní břemeno v daňovém řízení.
15. Zatajení části spisu a manipulace se spisem vyplývá již ze samotného rozdílu mezi oběma protokoly, kdy v protokolu č. j. 1283185/16/3200-00490-804404 je pouze velmi obecně uvedeno, co správce daně opatřil (včetně údaje o 12 eurosložkách), a k protokolu o vrácení č. j. 5027497/17-2003-52524-105608 je připojena příloha s podrobným seznamem vrácených listin

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(avšak bez jakékoliv zmínky o eurosložkách). Sám žalovaný pak v bodě 38 napadeného rozhodnutí přiznává, že „lze přisvědčit, že pro větší míru jistoty by bylo lepší, pokud by byl sepsán podrobnější výčet“ při převzetí podkladů od daňového subjektu. Jelikož byla žalobkyně a její jednatel od samého počátku daňové kontroly terčem nevybíravého jednání pracovníků správce daně, proti kterému brojil řadou stížností a námitek podjatosti, považuje zatajení podkladů z účetnictví za osobní mstu, kterou mu správce daně měl znemožnit unesení důkazního břemena v daňovém řízení. Zadržování podkladů předaných žalobkyní dává základ důvodnému podezření o manipulaci s celým spisovým materiálem ze strany správce daně. Potenciálně se tedy jedná o zcela zásadní vadu řízení (viz aktuální náleží Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. IV. ÚS 4141/18, bod 21). Podle žalobkyně po ní nelze spravedlivě požadovat, aby po 14 měsících přesně věděla, co bylo obsahem účetních podkladů a potažmo co chybí.

16. Žalobkyně dále brojí proti závěru žalovaného při vypořádání odvolací námítky ohledně odpočtu daně za **nákup vozidla**. Přestože žalobkyně nepředložila daňový doklad, v řízení navrhovala doplnění spisového materiálu o údaje z registru vozidel, z nichž by bylo možné prokázat uskutečnění zdanitelného plnění jiným způsobem v souladu s § 73 ZDPH. Z údajů z registru vozidel lze dovodit, kdo byl předchozím vlastníkem vozidla a z úřední evidence pak lze zjistit, zda byl plátcem DPH. Z těchto údajů pak jistě lze učinit závěr, zda byl dán nárok na odpočet daně z tohoto zdanitelného plnění. Žalobkyni za únor 2014 nebyl uznán odpočet za nákup vozidla Peugeot 508 a ze základu daně 330.000,- Kč byla doměřena DPH ve výši 693.000,- Kč na DPH, tj. v sazbě 210 %.
17. Žalobkyně má dále za to, že daňová kontrola nebyla řádně ukončena, poněvadž jednateli žalobkyně nebylo umožněno se zúčastnit projednání zprávy o daňové kontrole, ač se jednatel omluvil z vážných zdravotních důvodů. Žalobkyně rovněž opakovaně žádala o převedení spisu i kontroly do Prahy, kde podniká.
18. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a dále uvedl, že žalobní námítky, uplatněné žalobkyní již byly uplatněny v rámci odvolání a žalovaným byly vypořádány v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný proto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
19. Žalovaný shrnul, že rozhodujícím faktem ve výše uvedeném sporu je skutečnost, že žalobkyně neunesla své prvotní důkazní břemeno ve vztahu k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění za předmětná zdaňovací období, neboť správci daně nepředložila žádné doklady k prokázání oprávněnosti jím uplatněných nároků na odpočet DPH.
20. Ze správního spisu vyplývá, že účetními doklady za zdaňovací období roku 2013 a 2014 žalovaný ani správce daně nedisponovali, neboť jim je žalobkyně nepředložila. V rámci daňové kontroly byly žalobkyní předloženy pouze doklady za zdaňovací období roku 2015. Charakteristické pro jednání žalobkyně v dané věci je také skutečnost, že jejím prvotním postojem bylo bránění vydání daňových dokladů správci daně, kdy její postup v rámci zahájení daňové kontroly byl zcela účelový a byl veden snahou zabránit přístupu správce daně k účetnictví, případně předání účetnictví oddálit (viz bod 20 rozsudku Městského soud v Praze č. j. 8Af 58/2016 – 81 ze dne 07. 11. 2019, kterým Městský soud v Praze potvrdil zákonnost zajišťovacího příkazu vydaného ve věci žalobkyně).
21. Ačkoliv předávací protokol č. j. 1283185/16/3200-00490-804404, ve kterém je zaznamenáno převzetí daňových dokladů správcem daně, sice nebyl s ohledem na okolnosti jeho vyhotovení pečlivým soupisem každé jednotlivé převzaté písemnosti (byl vyhotoven na místě samém, tj. „v terénu“), je však z něho zřejmé, že nedošlo k předání žádných dokladů vztahujících se k

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jinému zdaňovacímu období než ke zdaňovacím obdobím roku 2015. Po vrácení těchto dokladů, vztahujících se výlučně ke zdaňovacím obdobím roku 2015, ostatně žalobkyně nejprve reklamovala pouze chybějící dodejky u daňových přiznání k DPH za rok 2015, s postupem času však svá tvrzení rozšiřovala a měnila s tím, že správcem daně nebyly vráceny daňové doklady i za jiná zdaňovací období, což jen potvrzuje snahu žalobkyně bránit správci daně v naplnění cíle správy daní.

22. Žalobkyní navrhované důkazy by nemohly osvědčit skutečnosti relevantní pro danou věc (tj. oprávněnost konkrétních nároků na odpočet DPH), nebo nebyly dostatečně upřesněny či žalobkyní předloženy. Pokud žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 23. 06. 2021 poukazuje na neprovedení konkrétního důkazu – provedení důkazu údaji z registru vozidel - pak žalovaný opakuje, že v dané věci leží důkazní břemeno v první řadě na žalobkyni. Bylo tedy na ní, aby si případně údaje z registru vozidel opatřila.
23. K tvrzení, že orgány finanční správy šikanují žalobkyni a znemožňují ji podnikat, žalovaný uvádí, že je zcela irrelevantní rozporovat úkony, které nijak nesouvisí s meritem nyní projednávaného sporu, tj. s posouzením zákonnosti rozhodnutí, kterým byla potvrzena rozhodnutí správce daně ohledně doměření daně žalobkyni, a to v návaznosti na skutečnost, že žalobkyně neunesla své prvotní důkazní břemeno ohledně prokázání nároku na odpočet daně ve smyslu ust. § 72 a § 73 zákona o DPH. Jako zcela irrelevantní je tak nutné v této souvislosti vyhodnotit dílčí námitku ohledně blokace účtů subjektu odlišného od žalobkyně - společnosti EDECO s.r.o., stejně jako tvrzení žalobkyně ohledně jejího předčasného zveřejnění v registru nespolehlivých plátců a také obecně formulovanou námitku v souvislosti s vyřizováním její stížností na nesprávný postup správce daně.
24. Žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako dodatečné platební výměry, které byly předmětem přezkumu v rámci odvolacího řízení, spočívají nikoliv na prokazování účasti žalobkyně na podvodu na DPH, nýbrž byly vydány z důvodu neprokázání nároku na odpočet DPH. Důvodem pro doměření daně je tak nesplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet, nikoliv účast na podvodu na DPH.
25. Žalobkyní uvedená výše daně neodpovídá výši daně uvedené na dodatečném platebním výměru za zdaňovací období únor 2014, vydaného dne 12. 02. 2019 pod č. j. 668269/19/2003-52524-508309, neboť tímto dodatečným platebním výměrem je doměřována daň ve výši 69 300 Kč, nikoliv ve výši 693 000 Kč, jak tvrdí žalobkyně.
26. Rovněž další námitku žalobkyně zcela vyčerpávajícím způsobem žalovaný vypořádal v bodě [33] žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém chronologicky uvedl úkony v souvislosti s ukončením daňové kontroly. Z výčtu těchto úkonů je zřejmé, že se žalobkyně opakovaně vyjadřovala k výsledkům kontrolních zjištění a se správcem daně v této souvislosti komunikovala. K projednání zprávy o daňové kontrole na základě předvolání správce dne 22. 11. 2018 se pak ve stanoveném termínu její jednatel odmítl dostavit, a to s odůvodněním, že nesouhlasí s postupem úředních osob, následně se však zúčastnil projednání zprávy o daňové kontrole dne 9. 1. 2019. Tuto však odmítl podepsat a požádal o její zaslání do datové schránky, což prvostupňový správce daně učinil a zprávu o daňové kontrole mu zaslal dne 6. 2. 2019 do datové schránky. Tím byla daňová kontrola řádně ukončena.
27. Žalobkyně spolu se svým vyjádřením ze dne 6. 10. 2022, ve kterém rozvedla své žalobní námitky, zaslala soudu kromě listin, které byly z větší části již součástí správního spisu, i kopii technického průkazu, kupní smlouvu, fakturu č. 829902 ze dne 12. 2. 2014, a předávací protokol týkající se nákupu vozidla Peugeot 508 RZ 4280226 za cenu 399.300,- Kč (s 21% DPH

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ve výši 69.300,- Kč) a dále důkazní materiály týkající se reklamních kampaní včetně znaleckých posudků a protokoly z jednání Krajského soudu v Ostravě ve věci 34 T 4/2018.

28. Při ústním jednání před soudem konaném dne 12. 10. 2022 oba účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích a odkázali na svá písemná vyjádření. Jednatel žalobkyně dále rozvedl zejména svá tvrzení ohledně nezákonnosti postupu zaměstnanců daňové správy, jakož to, že mu do dnešního dne nebylo vráceno kompletní účetnictví. Dále však uvedl, že účetnictví za rok 2013 a 2014 měl v době zahájení daňové kontroly buď u bratra, nebo na chatě, a že si daňové orgány, ačkoliv si přijely pro účetnictví za rok 2015, pro něj nikdy nepřijely. Dále k dotazu soudu upřesnil, že za únor 2014 mu nakonec byla doměřena daň za nákup vozidla ve výši 21% a nikoliv 210%.
29. Soud při jednání neprovedl důkazy navržené žalobkyní, neboť tyto jsou buď již součástí spisového materiálu, ze kterého při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí vychází, nebo jsou pro posouzení právních otázek, které jsou předmětem sporu, jak bude uvedeno níže, nadbytečné.

III.

Posouzení žaloby

30. Městský soud v Praze (dále také jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek; vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a s ohledem na to, že je vázán právním názorem NSS týkajícím se poslední žalobní námítka, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ostatní žalobní námítka soud posoudil stejně jako ve svém prvním rozsudku ze dne 12. října 2022. Soud o věci tentokrát rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s.
31. V první žalobní námítce žalobkyně namítala, že žalovaný se domnívá, že je žalobkyně vědomým daňovým podvodníkem, aniž by toto doložil a prokázal. Soud k tomu uvádí následující:
32. Ačkoliv dožádání správce daně o provedení daňové kontroly FÚ pro Moravskoslezský kraj bylo odůvodněno obtížemi při řešení skutkově totožných kauz v rámci šetření řetězce dodavatelů a odběratelů a zjišťování možných daňových úniků, žalované rozhodnutí je odůvodněno tím, že žalobkyně neunesla své primární důkazní břemeno, tj. k předmětným obdobím roku 2013 a 2014 nepředložila žádné daňové doklady, nikoliv tím, že se žalobkyně účastnila podvodného řetězce na DPH.
33. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních*
34. Bylo tak povinností žalobkyně předložit daňové doklady za předmětné období, což učinila jen částečně – za rok 2015. Daň, která je předmětem tohoto řízení, byla doměřena za období, za které žalobkyně daňové doklady, které má mít dle zákona k dispozici a na požádání je předložit, nepředložila. I tato žalobní námítka je tak nedůvodná.
35. Hlavní žalobní námítkou žalobkyně dále bylo „zatajení podstatné části spisového materiálu žalovaným, v důsledku čehož mohl žalovaný učinit závěr o tom, že žalobce neunesl své primární důkazní břemeno (předložení daňových dokladů)“. Tato žalobní námítka je rovněž nedůvodná, jelikož sám jednatel žalobkyně při jednání městského soudu dne 12. 10. 2022 uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

účetnictví za rok 2013 a 2014 měl k dispozici (bylo u jeho bratra nebo na chatě) a své primární důkazní břemeno tak splnit mohl.

36. Ze spisu se dále podává, že při místním šetření dne 7. 4. 2016 převzal žalovaný od účetní žalobkyně daňové doklady týkající se roku 2015. Z protokolu ze dne 8. 6. 2017 se podává, že mu rovněž byly vráceny daňové doklady za rok 2015. Žalobkyně po vrácení těchto dokumentů namítla pouze, že chybí dodejka. Následně nenamítala nevrácení jiných dokumentů ani ve svých dalších podáních, ani v odvolání ze dne 8. 9. 2020, kde pouze uvedla, že SD MSK stále zatajuje získané dokumenty, které odmítá žalobkyni vydat, aniž by upřesnila, o jaké dokumenty se má jednat. Soud má s ohledem na skutečnost, že předmětné platební výměry byly vydány z důvodu nepředložení daňových dokladů týkajících se plnění za rok 2013 a 2014, které měla žalobkyně k dispozici a které na výzvu nepředložila, za to, že nevydání nespécifikovaných dokumentů nemohlo mít na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí vliv.
37. Obecně formulovanou námitku nepřezkoumatelnosti a nicotnosti žalovaného rozhodnutí považuje soud jednak za zcela obecnou, jednak za nedůvodnou. Soud proto rovněž obecně konstatuje, že u žalobou napadeného rozhodnutí předně neshledal ani jeden zákonný důvod ve smyslu ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. pro závěr o jeho nicotnosti.
38. Rozhodnutí je rovněž srozumitelné a tím i přezkoumatelné. Žalovaný neopomněl vypořádat žádnou z odvolacích námitek a v rozhodnutí jsou obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro toto řízení. Rozhodnutí je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Uvedené je v souladu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má za to, že žalovaný těmto povinnostem dostal. Soud nad rámec uvedeného dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
39. Soud dále k námitkám namítajícím chování zaměstnanců daňové správy uvádí, že v obecné rovině zcela jistě neschvaluje nekorektní chování zaměstnanců daňové správy, zdůrazňuje však, že předmětem tohoto řízení je rozhodnutí žalovaného, které by soud mohl zrušit pouze z důvodu, pokud by zde shledal takovou namítanou vadu řízení nebo samotného rozhodnutí, která by způsobovala jeho nezákonnost. Proto co se týče žalobní námitek týkající se šikany a drakonického postupu, kterou žalobkyně rozvedla při ústním jednání, soud uvádí, že se těmito

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tvrzeními může zabývat pouze do té míry, nakolik mohly ovlivnit zákonnost řízení samotného. Žalobkyně však takové skutečnosti ve své žalobě ani při jednání neuvedla, ani ze spisu takové skutečnosti nevyplývaly. Ani závěr o podjatosti úředních osob ve správním řízení nemůže založit pouze jejich chování nebo postup ve věci samé.

40. Co se týče nesouhlasu žalobkyně se zahájením daňové kontroly, soud odkazuje na ust. § 87 odst. 1 věta první a odst. 2 daňového řádu, dle kterého *daňová kontrola je zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Neumožnil-li daňový subjekt správci daně zahájit daňovou kontrolu, může k tomu být správcem daně vyzván.*
41. Ze správního spisu se podává, že dne 7. 4. 2016 v obci Hlásná Třebaň, v Řevnické ulici č. 402 v 10:10 byl sepsán protokol o zahájení daňové kontroly, jehož předmětem bylo zahájení daňové kontroly DPH za období roku 2013 až červen 2015. Úkonu byl přítomen Miloš Kostelecký, jednatel žalobkyně. V protokolu je uvedené, že bylo oznámeno zahájení daňové kontroly a daňovému subjektu byla položena otázka, kde se nachází účetnictví za kontrolovaná období. Dále se z protokolu č.j. 1276391/16/3200-00490-800655 podává, že místem provedení daňové kontroly bude FÚ pro MSK, ÚzP Ostrava I. Dne 7. 4. 2016 ve 14:30 bylo provedeno místní šetření ve Strítěži 8 (část obce Dolní Kralovice), kterému byla přítomná paní Eva Kajbová (dle sdělení jednatele žalobkyně bývalá účetní), při kterém došlo k převzetí a zapůjčení účetnictví žalobkyně za rok 2015, což tato osoba stvrdila svým podpisem.
42. Daňový řád neuvádí, kde může být kontrola zahájena, ani že je potřeba zahájení daňovému subjektu dopředu oznamovat. Soud má proto za to, že daňová kontrola byla zahájena, ačkoliv s ní jednatel žalobkyně nesouhlasil ať již z jakéhokoliv důvodu (chování zaměstnanců, nesouhlas s dožádáním FÚ z Prahy).
43. Další námitka se týkala ukončení daňové kontroly.
44. Dle ust. § 88 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu ve znění do 31. 12. 2020, *o zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepíše správce daně zprávu o daňové kontrole, která obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly, a odkaz na protokoly nebo úřední záznamy o*
 - a) zahájení daňové kontroly podepsaný úřední osobou a daňovým subjektem,
 - b) jednáních vedených v průběhu daňové kontroly,
 - c) skutečnostech zjištěných správcem daně mimo jednání,
 - d) seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění,
 - e) vyjádření daňového subjektu obsahující tvrzení, návrhy nebo výhrady daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění,
 - f) stanovisku správce daně k jednotlivým tvrzením, návrhům nebo výhradám daňového subjektu.
45. Dle odst. 2, *správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření.*
46. Dle odst. 3, *na žádost daňového subjektu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může daňový subjekt vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhnout jeho další doplnění.*
47. Dle odst. 4, *zprávu o daňové kontrole podepisuje kontrolovaný daňový subjekt a úřední osoba. Správce daně po podpisu předá stejnopis zprávy o daňové kontrole kontrolovanému daňovému*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

subjektu. Podpisem zprávy o daňové kontrole je ukončeno její projednání, zpráva o daňové kontrole se považuje za oznámenou a současně je ukončena daňová kontrola.

48. Dle odst. 5, odmítne-li se kontrolovaný daňový subjekt seznámit se zprávou o daňové kontrole nebo ji projednat anebo se jejímu projednání vyhýbá, doručí mu ji správce daně do vlastních rukou; den doručení zprávy o daňové kontrole se pokládá za den jejího projednání a ukončení daňové kontroly.
49. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, čj. 9 Afs 305/2016-31 se k těmto ustanovením uvádí: „Právním základem pro uzavření daňové kontroly (jako důkazního prostředku pro doměření daně) je § 88 daňového řádu, podle něhož o zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepíše správce daně zprávu o daňové kontrole, která obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly, a odkaz na protokoly nebo úřední záznamy sepsané v průběhu daňové kontroly. Správce daně seznámí daňový subjekt s výsledkem kontrolního zjištění, včetně hodnocení dosud zjištěných důkazů, a předloží mu jej k vyjádření. Na žádost daňového subjektu mu stanoví správce daně přiměřenou lhůtu, ve které se může vyjádřit k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho doplnění. Nedojde-li na základě tohoto vyjádření ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhnout jeho další doplnění. Zprávu o daňové kontrole podepisuje kontrolovaný daňový subjekt a úřední osoba. Správce daně po podpisu předá stejnopis zprávy o daňové kontrole kontrolovanému daňovému subjektu. Podpisem zprávy o daňové kontrole je ukončeno její projednání, zpráva o daňové kontrole se považuje za oznámenou a současně je ukončena daňová kontrola.

[21] Uvedená právní úprava vznikla na základě předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu za doby účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „ZSDP“), který neobsahoval tak podrobnou úpravu práv a povinností daňových subjektů a správce daně v průběhu daňové kontroly. Úprava směřuje v první řadě k tomu, aby zajistila práva daňových subjektů na seznámení se s jednotlivými poznatky, které z kontroly vzešly a na základě nichž pak správce daně dovozuje daňovou povinnost za kontrolovaná období. Smyslem takto formalizovaného postupu (zakomponovaného do § 85 až § 88 daňového řádu) tak je mj. zajistit právo daňového subjektu na seznámení se s poznatkem z daňové kontroly, umožnit mu případně navrhnout výsledek svědků či obstarání listin, které by prokázaly tvrzení daňového subjektu, a v neposlední řadě též zajištění dostatku relevantních informací k účinné obraně. Zmíněná právní úprava tak daňovým subjektům zajišťuje právo být účasten svému procesu.

[22] Samotné projednání zprávy o daňové kontrole je tedy třeba vnímat jako konečnou fázi daňové kontroly. Prostor pro vyjádření a navržení důkazů má daňový subjekt po seznámení se s výsledkem kontrolního zjištění (§ 88 odst. 2 a 3 daňového řádu). Navíc je zde stanoven koncentrační princip, neboť podle § 88 odst. 3 platí, že pokud nedojde na základě vyjádření daňového subjektu ke změně výsledku kontrolního zjištění, nelze již v rámci projednání zprávy o daňové kontrole navrhnout jeho další doplnění, včetně navrhování dalších důkazů (viz též

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 Afs 105/2015-30). Oba instituty společně vytvářejí procesní záruku náležitě zjištěného skutkového stavu během daňové kontroly (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2016, čj. 10 Afs 103/2016 – 45). Projednání zprávy o daňové kontrole tedy primárně slouží k seznámení daňového subjektu s konečným stanoviskem správce daně, které se projevuje ve zprávě o daňové kontrole, včetně stanoviska, proč nezměnil kontrolní zjištění v návaznosti na vyjádření daňového subjektu [viz § 88 odst. 1 písm. f) daňového řádu], a podpisu zprávy o daňové kontrole jako konečného výstupu z daňové kontroly. Právní úprava má zabránit účelovému oddalování projednání zprávy o daňové kontrole a opakovaným

doplňováním kontrolních zjištění správce daně (viz obdobně rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2013, čj. 7 Afs 12/2013-42). Při projednání zprávy o daňové kontrole proto mohou být relevantní již například pouze námitky daňového subjektu proti chybějícím podstatným náležitostem předložené zprávy o daňové kontrole nebo to, že správce daně zahrnul do zprávy o daňové kontrole kontrolní zjištění, se kterými dříve daňový subjekt neseznámil, čímž mu nedal možnost se k nim vyjádřit v souladu s § 88 odst. 2 a 3 daňového řádu.

[23] Námitky stěžovatelky směřovaly do údajně nedostatečného odůvodnění výsledků kontrolního zjištění a vysvětlení sporných otázek. Takové námitky by však mohly být důvodem pro odepření podpisu zprávy o daňové kontrole pouze v případě, pokud by vytýkané vady byly skutečně tak závažné, že by činily výsledek kontrolního zjištění a na něj navazující zprávu nesrozumitelnou, neboť by daňový subjekt vůbec nevěděl, k čemu se má vyjadřovat. Tím by mu skutečně bylo upřeno právo na spravedlivý proces.....

[26] Stěžovatelce nebylo jakkoliv bráněno v tom, aby se po seznámení s výsledkem kontrolního zjištění k němu vyjadřovala a navrhovala důkazy. Měla tedy možnost hájit v rámci daňové kontroly svá práva. Navíc jí nic nebránilo se vyjadřovat a navrhopvat případně důkazy i v navazujícím odvolacím řízení. Kromě toho lze poznamenat, že i pokud dojde k porušení procesních pravidel při projednání zprávy o daňové kontrole, nemá to zpravidla vliv na zákonnost rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, čj. 1 Afs 151/2016 – 39).

50. Ze spisu se podává, že o daňové kontrole byl sepsán úřední záznam č. j. 3325744/18/3201-61563-809530, který byl zaslán žalobkyni k připomínkám dne 3. 10. 2018 a žalobkyni byla stanovena lhůta k vyjádření. Žalobkyně na to reagovala podáním ze dne 12. 10. 2018, ve kterém navrhla provést řadu důkazů. Žalobkyně byla následně několikrát vyzvána k projednání zprávy o daňové kontrole č.j. 3790334/18/3201-61563-809530, ke kterému se dostavil jednatel žalobkyně až dne 9. 1. 2019, zprávu o daňové kontrole odmítl podepsat, a celé znění zprávy o kontrole bylo následně zasláno do datové schránky žalobkyně.
51. Žalobkyně tak měla jednak dostatek času na to, aby se s kontrolními zjištěními uvedenými ve zprávě o kontrole seznámila, a jednak aby se k nim vyjádřila, což i učinila. Soud má proto za to, že daňová kontrola byla rovněž ukončena v souladu se zákonem a žalobní námitka je nedůvodná. To, že žalobkyně nesouhlasila s tím, jak se správní orgán vypořádal s jejím vyjádřením, a že odmítla podepsat zprávu o daňové kontrole, ve světle shora uvedeného na tomto závěru ničeho nemění.
52. Další žalobní námitky se týkaly dokazování ohledně jednotlivých plnění (nákup vozidla, telekomunikační a bankovní služby, reklamní plnění).
53. Dle ust. § 73 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, *pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad, s tím, že daňový doklad je definovaný v ust. § 26 a násl. ZDPH, kdy ust. § 29 uvádí, jaké náležitosti musí daňový doklad obsahovat. Těmito doklady jsou běžně faktury, popř. objednávky, smlouvy, potvrzení o zaplacení.*
54. Ze shora uvedeného ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty zcela jednoznačně vyplývá, že plátce daně je povinen mít pro uplatnění nároku na odpočet daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, daňový doklad a to již v momentě, kdy odpočet uplatňuje, tj. v době podání daňového přiznání. Daňové tvrzení samotné není důkazem. Daňový subjekt musí tyto doklady správci daně předložit, kdykoliv je k tomu v rámci daňové kontroly nebo při odstraňování pochybností správce daně, vyzván.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

55. Ze spisu se dále podává, že žalobkyni byla dne 13. 5. 2016 zaslána výzva k prokázání skutečností a konkrétně k předložení důkazních prostředků prokazujících pravdivost tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví, resp. správnost evidence pro účely daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2013 až prosinec 2014, resp. k předložení účetních dokladů za tato období.
56. Jednatel žalobkyně na výzvu reagoval podáním ze dne 26. 6. 2016, ve kterém uvedl, že vzhledem k tomu, že považuje kontrolu za nezahájenou, není možné výzvě vyhovět. Dále odkázal na odvolání a na stížnost podanou advokátní kanceláří JUDr. Pavla Hráška.
57. Dne 27. 5. 2016 podala žalobkyně stížnost proti postupu správce daně. Dne 1. 7. 2016 byla její stížnost vyřízena s tím, že byla shledána nepřijatelnou, resp. nedůvodnou. Dne 4. 10. 2016 podala žalobkyně návrh na prošetření vyřízení stížnosti, na které bylo reagováno vyrozuměním č.j. 3076/17/5100-41451-711439 tak, že stížnost byla shledána částečně důvodnou ohledně nevrácení zapůjčených listin.
58. Dne 17. 3. 2017 byla žalobkyně vyzvána k prokázání skutečností, a to k prokázání a doložení přijatých zdanitelných plnění od dodavatele Guardian Investment s.r.o. Dále byla žalobkyně vyzvána k předložení účetní knihy za roky 2013 a 2014 včetně účetních dokladů.
59. Jednatel žalobkyně na to reagoval vyjádřením ze dne 3. 4. 2017, ve kterém uvedl, že vzhledem k tomu, že nepovažuje kontrolu za zahájenou a s ohledem na nezákonný postup pracovníků FS, žádá o přenesení kontroly do Prahy. Žalobkyně dále požádala, aby bylo zadrženo účetnictví zasláno na FÚ pro Hl.m. Prahu. Doklady byly následně zaslány na FÚ územní pracoviště Praha 3.
60. Výzvou ze dne 26. 10. 2017 byla žalobkyně vyzvána k prokázání a doložení přijetí zdanitelných plnění za období duben 2013 až prosinec 2014 a k plnění dodanému společnosti TONDINO SE s.r.o.
61. Žalobkyně zaslala dne 16. 11. 2017 vyjádření a návrh na prošetření vyřízení stížnosti a na postup pracovníků FS pro Moravskoslezský kraj, ve kterém sdělila, že trvá na svých stížnostech a do doby, než budou vyřízeny, nemůže a ani nemusí výzvě vyhovět.
62. Dne 2. 2. 2018 jednatel žalobkyně nahlédl do kontrolního spisu, pořídil si fotokopie a požádal kromě jiného o doplnění kontrolního spisu o podklady, které byly i přes jeho nesouhlas odvezeny včetně celého účetnictví od jeho bývalé účetní.
63. Soud se tedy zcela ztotožňuje se žalovaným a jeho závěrem, že bylo povinností žalobkyně předložit na výzvu účetní dokumentaci týkající se předmětného daňového období k prokázání svých daňových tvrzení. Na tuto povinnost byla několikrát upozorněna v průběhu daňové kontroly i na jejím konci. Soud proto dovozuje, že problém netkví v tom, že by snad žalobkyně po celou dobu daňové kontroly nevěděla, že má tyto doklady předložit, ani v tom, že by tyto doklady neměla k dispozici, protože ji nebyly správcem daně vráceny (jak uvedl sám jednatel žalobkyně v průběhu soudního jednání, účetnictví za rok 2013 a 2014 bylo na jeho chatě nebo u jeho bratra), ale v tom, že tyto doklady předložit nechtěla. Pokud žalobkyně neměla důvěru v dožádaný finanční úřad, mohla kopie těchto dokladů zaslat prvostupňovému správci daně do Prahy s vysvětlením, proč tak činí.
64. Jinými slovy, pokud žalobkyně tyto daňové doklady i přes specifikované výzvy v rámci daňové kontroly nepředložila, musí nést následky neunesení důkazního břemene v podobě doměření daně.

65. Soud z tohoto důvodu neprovedl žádný z důkazů navrhovaných žalobkyní v jejím posledním podání týkajících se jak vozidla Peugeot 508 RZ 4280226 za cenu 399.300,- Kč, tak reklamních plnění, jelikož bylo její povinností předložit tyto daňové doklady v průběhu daňové kontroly. Pokud tak neučinila a daňové doklady týkající se nákupu vozidla k důkazu nepředložila ani nenavrhl, správce daně, byl oprávněn ji daň doměřit. Tento závěr platí i o předložených znaleckých posudcích a rozsudcích KS v Ostravě týkající se reklamních plnění.
66. Obdobný závěr vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Af 71/2018-44 ze dne 18. 5. 2021, na který odkázal žalovaný a který se sice týká daně z příjmů právnických osob, nicméně závěry v něm obsažené týkající se síly důkazních prostředků lze aplikovat i v tomto případě: *„Na tomto místě musí soud zdůraznit, že v rámci daňového řízení tíží daňový subjekt důkazní břemeno prokázat veškeré skutečnosti tvrzené v daňovém přiznání. Tuto skutečnost musí mít daňový subjekt na paměti již v době přijímání plnění od dodavatelů a placení odvedené práce, a má si pořizovat dostatečně průkaznou dokumentaci. Pokud se daňový subjekt spolehne při prokazování rozhodných skutečností pouze na svědecké výpovědi namísto materiálních důkazů, pak musí počítat s tím, že nedokonalost lidské paměti půjde s ohledem na rozvržení důkazního břemene v daňovém řízení k jeho tíži.“*
67. Na shora uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že jiný daňový úřad uznal existenci daňového plnění za strany odběratelů žalobkyně, ani že nebyl nárokován odpočet DPH ze strany konečných příjemců. Je na žalobkyni, aby daňový doklad k jednotlivému plnění předložila. Není možné, aby daňový subjekt neplnil svou zákonnou povinnost vést daňovou evidenci k prokázání svých daňových tvrzení a spoléhal, že jeho odběratelé popř. dodavatelé, tak činit budou a jeho tvrzení prokážou oni. Zákon stanoví jasně, že daňový subjekt musí mít daňový doklad od svého dodavatele, proto logicky nestačí prokázat, že plnil svému odběrateli. Daňová neutralita není narušena v případě, že daňový subjekt nesplnil svou zákonnou povinnost mít k dispozici a předložit daňové doklady. Ostatně nárokovat odpočet na DPH není zákonnou povinností, ale právem daňového subjektu. Pokud si daňový subjekt odpočet na DPH neuplatní, nebo nárok na odpočet neprokáže, daňová neutralita tím není narušena a nevzniká ani přeplatek na dani. Proto i tyto žalobní námitky jsou nedůvodné.
68. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nepředvolal žádného z navržených svědků. Tato žalobní námitka je rovněž nedůvodná. Ze správního spisu se podává, že žalobkyně byla výzvou žalovaného ze dne 5. 11. 2019, doručenou žalobkyni dne 12. 11. 2019, vyzvána k přesné identifikaci navržených důkazů a k upřesnění skutečností, které mají být těmito důkazy prokázány a byla poučena o tom, že: *„Podle § 92 odst. 6 daňového řádu, navrhuje-li daňový subjekt v řízení účast třetí osoby, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účasti této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Na základě výše uvedeného Vás žádáme o sdělení potřebných údajů o těchto třetích osobách a informaci o tom, které skutečnosti hodláte účasti této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti.“* Na tuto výzvu bylo ze strany žalobkyně reagováno vyjádřením ze dne 19. 11. 2019, ve kterém žalobkyně pouze uvedla, že se shora uvedeným názorem nesouhlasí a že navrhovaní svědci prokazují nezákonný postup zaměstnanců FS MSK. Dále uvedla, že zadržované dokumenty (bez jejich konkretizace) prokazují oprávněnost plnění, a že dokumenty týkající se ostatních služeb (banky, dodavatelé telekomunikačních služeb a energií atd.) je možno doložit u těchto dodavatelů, a co se týká vozidel, dokumenty má v držení FS MSK i FS pro Prahu 3, a lze to prokázat registrem vozidel, zápisem o evidenční kontrole STK a registrem Ministerstva dopravy.

69. Soud tak musí rovněž souhlasit se žalovaným, že bylo na žalobkyni, aby nejdříve předložila daňové doklady k těmto plněním. Pokud tak z nějakého důvodu nemohla učinit, měla uvést, proč nemůže předložit účetní doklady (faktury, atd.), a následně dotvrdit jednotlivé skutečnosti, kterými chtěla tato plnění prokázat (objednání, kontraktace, předání a převzetí, doprava, zaplacení a následné použití plnění, za něž požaduje odpočet DPH) a až následně měla řádně označit důkazy - listiny a svědky (jméno, adresa popř. další identifikační znaky) - které měly tyto skutečnosti prokazovat (srov. rozsudek ze dne 26. 6. 2007, č. j. 8 Afs 65/2005 - 79, a obdobně i rozsudek ze dne 24. 3. 2004, č. j. 3 Afs 1/2003 - 101). Ze strany daňového subjektu nestačí pouze navrhnout výslech určité osoby s neurčitým tvrzením, že důvodem je „*správné zjištění a stanovení daňové povinnosti*“. Správce daně nemá zákonnou povinnost tyto skutečnosti zjišťovat a prokazovat. Tato povinnost náleží daňovému subjektu, jak plyne z ust. § 92 odst. 3 daňového řádu.
70. Žalobkyně tedy opět k jednotlivým plněním, ke kterým nedoložila daňové doklady, neuvedla významné skutečnosti, jejichž doložením by byla předmětná plnění prokázána, a nedoložila ani doklady, kterými chtěla tyto skutečnosti prokazovat. Soud souhlasí se žalovaným, že prokazovat tvrzené skutečnosti musí primárně daňový subjekt, který měl doklady od svých dodavatelů zcela jistě k dispozici. Pokud se domáhal dokladů z registrů vozidel, tyto si mohl a měl opatřit sám. Rovněž soud souhlasí se žalovaným, že nebyl povinen provádět výslechy svědků a odposlechy k „*popsání nezákonného postupu správce daně a správné zjištění a stanovení daňové povinnosti*“, pokud nebyly upřesněny skutečnosti, kterých se mají týkat - která jednotlivá plnění, od jakých dodavatelů, za jakou cenu atd., o čem však měla být žalobkyně správcem daně poučena.
71. Žalovaný tuto vadu zhojil v odvolacím řízení, kdy žalobkyni vyzval shora citovanou výzvou č.j. 51318/19/5300-22444-707622 ze dne 5. 11. 2019 a následně výzvou ze dne 13. 12. 2019 k přesné identifikaci navržených důkazů a k upřesnění skutečností, které mají být těmito důkazy prokázány. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala Vyjádřením ze dne 19. 11. 2019 a jeho doplněním, ve kterém mimo jiné uvedla, že navržené důkazy mají prokázat nezákonný postup zaměstnanců daňové správy a pak řadu dalších skutečností, nikoliv však konkrétní skutečnosti, které by prokazovaly nárok na odpočet DPH. Proto postupu žalovaného nelze ničeho vytknout.
72. Proto i co se týče námítky týkající se bankovních a telekomunikačních služeb, pokud k těmto plněním žalobkyně nepředložila daňové doklady nebo nedotvrdila konkrétní skutečnosti týkající se těchto plnění, správce daně neměl povinnost tyto důkazy provádět. Žalobní námítka týkající se těchto plnění je tak rovněž nedůvodná.
73. Obdobně uvedl NSS ve svém zrušovacím rozsudku i co se týká faktury ze dne 12. 2. 2014 vystavené společností SAMOHÝL AUTO, a.s. Žalobkyně sice ve vyjádření ze dne 30. 11. 2018 doplnila, že ji navrhuje kvůli správnému zjištění a stanovení daňové povinnosti, avšak tuto fakturu opět nepředložila. Žalobkyně až v posledním podání soudu uvádí, že ji dokládala do spisu a správce daně ji odmítl založit, toto tvrzení však nijak neprokazuje ani žalobkyně ani obsah spisu. Nejvyšší správní soud proto odmítl závěr městského soudu, že bylo na správci daně, aby se s tímto důkazním návrhem v rámci své obecné povinnosti správně zjistit daňovou povinnost, jak žalobkyně namítala, vypořádal. Správce daně postupoval správně a žalobní námítka je tak nedůvodná.

74. Soud se následně již nezabýval tvrzeními žalobkyně ohledně postupu žalovaného při vydávání zajišťovacích příkazů a námitkami proti prohlášení žalobkyně za nespolehlivého plátce, jelikož tyto otázky se žalovaným rozhodnutím nespojují.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

75. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
76. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. února 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.